

Arrest

nr. 37 468 van 25 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 september 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 februari 2007 diende verzoekster een vestigingsaanvraag in.

1.2. Op 18 januari 2008 werd verzoekster in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 17 januari 2011.

1.3. Op 28 april 2009 werd de identiteitskaart voor vreemdelingen ingetrokken.

1.4. Verzoekster diende op 29 april 2009 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van Unie.

1.5. Op 22 september 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 5 november 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de aangebrachte inkomsten zijn onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een weinig samenhangend en repetitief betoog ontwaart de Raad een enig middel waarin de schending opgeworpen wordt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (hierna: EVRM) en van de zorgvuldigheidplicht.

2.2. Verzoekster betoogt als volgt:

“(…)”

Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is nu zowel uit de bestreden beslissing niet blijkt wat de “aangebrachte inkomsten “ zijn als niet precies wordt aangeduid met welk inkomen men zou vereisen, daar waar ook niet duidelijk is wat juist een levensstandaard zou garanderen rekening houdende met het Belgisch integratie-inkomen.

Dat evenmin wordt afgewogen of de toestand in het land van herkomst niet slechter zou kunnen zijn in het land van herkomst, zodat de beslissing een schending uitmaakt van zowel motiveringsvereiste als artikel 8 van het E.V.R. M. nu het een schending van artikel 8 van het E.V.R.M. zou inhouden de betrokkene te plaatsen in een slechtere situatie onder het mom dat de betrokkene een hogere levensstandaard zou moeten krijgen.

Dat artikel 8 van het E.V.R.M. stelt: (...).

Dat de bestreden administratieve beslissing het fundamenteel recht op privéleven en gezinsleven zoals beschermd in artikel 8 van het E.V.R.M. (Europees Verdrag van de Rechten van de Mens) schenden.

Dat de Raad van State, zelfs reeds in het geval van een vergissing van de overheid, dwz. verzoekende partij voldeed formeel niet aan wettelijke vereisten wat betreft de document, de overheid de machtiging tot vestiging niet vermocht in trekken, daar dit een onevenredige inbreuk was op art. 8 van het E.V.R.M. Dat de beslissing tot intrekking werd geschorst. (RvSt. , nr. 76.966, 10 november 1998, Re. dr. ader. 1998, 569, T.V.R., 1998 , 187). Dat dit arrest mutatis mutandis dient in casu te worden toegepast worden. Dat dit er op wijst dat een administratieve beslissing vlog artikel 8 van het E.V.R.M. kan schenden.

Dat hier bovendien ook het recht dient beschermt te worden op het ontwikkelen en behouden van relaties met andere menselijke wezens, met name ook op het affectief vlak op het vlak van de ontwikkeling van zijn eigen persoonlijkheid (E.C.R.M , 6825/74, x. lr., dd. 18 mei 1976, D.R. 5 p. 89 geciteerd door CARLIER, J.Y., R.T.D.H., 1993, p. 445; E.C.R.M. dd. 12 juli 1997 (art. 31), nr. 6959/75, Brüggeman en Sceuteril Dl., DR. 10, (100) 137, § 55; geciteerd door rechter MARTENS in zijn visie in het arrest E.H.R.M. BELDJOUDE/Fr.; Cfr. E.H.R.M. NIEMIETS/ DI. dd. 16 december 1992, ser. A, nr. 251-B, § 29); dat art. 8 van het E.V.R.M. aldus ook het privéleven beschermd (Ibid.)

Dat een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. alleen gerechtvaardigd is wanneer dit gebeurt overeenkomstig § 2 van voormeld artikel.

Dat de overheid behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten van art. 8 E.V.R.M. evenredig is met het doel (RvSt., dd. 22 augustus 1997, nr. 67.724 en RvSt., dd. 16 mei 1997, nr. 66.292; Cfr, RvSt., dd. 5 juni 2000, schorsingsarresten 87.784 en 877.84, bevestigd in de arresten 97138 en 97140 van 29 juni 2001).

(...)

Dat art. 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven en privéleven beschermt. Dat artikel 8 van het E.V.R.M. van directe werking is en aldus prevaleert op een blijkbaar internrechtelijke rechtsregelen

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurs-handelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De door werking van het publiek recht in het privaat recht, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat de motieven overeenkomstig artikel 2 en 3 dienen in de beslissing zelve te staan van voormelde wet.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet af doende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de beslissing zowel in rechte als in feite uitdrukkelijk de motieve dient weer te geven waarop de beslissing zou steunen.

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70. en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSL, NV. Hoeve, nr. 45623, dd. 30 december 1993; RvSL, Smets4et, nr. 4L884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSL, Scheire, 40739, 13 oktober 1992. en RvSt. Verschaffel, nr, 40389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991., 737; cfr. Verslag, Senaat (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir. nr. 44.847. dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd 30 december 1993 LAGASSE, D., La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt., dd 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-9, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat het verwijzen naar adviezen waarvan de betrokkene geen weet kreeg in de bestreden beslissing deze beslissing ongemotiveerd maakt (RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat dit des te meer geldt wanneer het een beslissing zou betreffen.

Dat er gelet op het voorgaande ook een schending is van de zorgvuldigheidplicht nu er enkel uitgegaan wordt van een vermoeden van schuld. Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidplicht. Dat een beslissing in zake een verzoek tot regularisatie op basis van foute feitenvinding en op basis van niet motiveren op hetgeen in het verzoekschrift werd aangevoerd wordt geannuleerd (Rvst. nr. 92.645 van 25 januari 2001 in de zaak A. 62.465/VIT-19.316). Dat hetzelfde uiteraard geldt in verband met een verzoek tot vestiging.

Dat de zorgvuldigheidplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat het niet aangegeven in de beslissing wat er juist afgewogen werd niet alleen een schending is van de motiveringsvereiste doch ook een schending is van de zorgvuldigheidplicht.

(...)

Dat de bestreden beslissing geen enkele juridische basis blijkt op te geven waarop de bestreden beslissing zou gebaseerd zijn, nu artikel 52' § 4, vijfde lid niets zegt waarop een beslissing inhoudelijk kan gebaseerd zijn.

Dat ook artikel 8 van de vreemdelingenwet die desgevallend zegt dat de van toepassing zijnde rechtsregels moet aangegeven worden bij een bevel tot verlaten van het grondgebied te verlaten, desgevallend geschonden is, nu er bij het bevel tot verlaten van het grondgebied geen juridische grondslag wordt vermeld daar waar dit dient te gebeuren.

(...)

Dat de bestreden beslissing luidens de betekening genomen is door een onbevoegde overheid daar waar ook de betekening niet rechtsgeldig kan zijn gebeurd nu niet duidelijk is door wie de beslissing betekend is, nu twee namen voorkomen.

Dat door een fout in de opgave in de beslissing van de betekende overheid de beslissing dient geannuleerd te worden (Rvst. 28 mei 2009, zoals geciteerd in de brief van de Commissaris-Generaal der Vluchtelingen van 30 juni 2009). Dat artikel 1 van de Vreemdelingenwet geschonden is nu een andere minister zou beslist hebben dan de minister omschreven in artikel 1 van de vreemdelingenwet. Dat de minister van Binnenlandse Zaken geen

Dat niet aangegeven wordt waarom een andere minister zou beslist hebben.

(...)

Dat de Raad van State oordeelde : "dat de motivering zonder nadere precisering of toelichting zodanig algemeen en vaag is dat ze de Raad van State niet toelaat zijn controle op de wettigheid van de bestreden beslissing uit te oefenen, en meer bepaald om uit te maken of de aanvraag tot het verkrijgen van de hoedanigheid van vluchteling om al dan niet rechtens verantwoorde redenen werd afgewezen;(...) dat de bestreden beslissing niet genoegzaam met redenen is omkleed; dat zij aldus het motiveringsbeginsel schendt, vervat in artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet, luidens hetwelk "elk vonnis met redenen omkleed is"; dat het (...)onderdeel van het (...) middel gegrond is," (RvSt., nr. 79.014, dd. 2 maart 1999).

Dat de beslissing het waarom van de beslissing moet opgeven (Cfr. RvSt. nr. 78.723 dd. 12 februari 1999). (...)"

2.3. In haar repliekmemoire volhardt verzoekster in wat als haar enig middel kan beschouwd worden. Zij voegt eraan toe dat er geen juridische grondslag werd opgegeven van de bestreden beslissing, wat volgens haar essentieel is om de beslissing op zijn motivering en legaliteit te controleren en noodzakelijk

is om een debat te kunnen voeren of de feiten tot hun recht gekomen zijn. Volgens verzoekster laat de vage motivering niet toe *“te controleren hoe de feiten werden beoordeeld en waardoor de beslissing zou moeten worden gedragen en hoe bepaalde door de verzoekende partij aangebrachte elementen inherent aan elke dergelijk zaak zouden zijn afgewogen.”*

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze houdt in dat de bestuurshandeling waarin de beslissing is opgenomen, de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat die motivering afdoende moet zijn. De verplichting tot formele motivering strekt er toe de bestuurde een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij in staat is om te oordelen of, ten aanzien van de motieven, het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Opdat die verplichting haar doel zou bereiken, dient de motivering die in de beslissing is opgenomen duidelijk te zijn, dat wil zeggen duidelijk en concreet de redenen aan te geven die de beslissing kunnen verantwoorden. De formele motieven moeten de betrokkene in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen.

2.5. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

2.6. De Raad stelt vast dat de beslissing feitelijke en juridische overwegingen bevat. Voor wat betreft de motivering in rechte verwijst de bestreden beslissing naar de toepassing van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) dat het volgende bepaalt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken”*. Verzoekster kan derhalve niet dienstig stellen dat de bestreden beslissing *“geen enkele juridische basis blijkt op te geven.”* Het is niet omdat voormelde bepaling *“niets zegt waarop een beslissing inhoudelijk kan gebaseerd zijn”* dat de formele motiveringsplicht geschonden werd op het vlak van de juridische overwegingen. Artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit vormt het toepasselijke juridische kader waarbinnen de bestreden beslissing getroffen werd. Voor een *“inhoudelijke basis”* van de motivering dienen de feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing in ogenschouw genomen te worden.

2.7. De feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing luiden als volgt: *“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de aangebrachte inkomsten zijn onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen.”* Kernvraag van de betwisting vormt de vraag of deze overwegingen voldoende duidelijk zijn in de zin dat ze verzoekster inzicht verschaffen in het *“waarom”* van de beslissing zodat zij met kennis van zaken een beroep kan instellen.

2.8. Verzoekster kan niet onwetend zijn van het feit dat zij een aanvraag indiende om het verblijfsrecht erkend te zien als familielid in opgaande lijn van een Belgisch onderdaan. In de bijlage 19 ter die zich bevindt in het administratief dossier, wordt verwezen naar de toepassing van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Artikel 52, § 2, 2° van dit besluit verwijst naar artikel 50, §2, 6°, van hetzelfde besluit waarvan punt e) de documenten opsomt die de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg dienen over te maken: *“e) voor de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg : het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, van de wet.”* Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet omschrijft wie als familielid van een burger van de Unie kan worden beschouwd. Met betrekking tot ascendenten is het volgende bepaald:

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

2.9. Verzoekster dient dus aan te tonen dat zij ten laste is van de Belgische descendent, dat deze laatste over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste valt van de openbare overheden en dat deze over een ziektekostenverzekering beschikt alvorens zij haar verblijfsrecht erkend kan zien. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient de stukken te beoordelen in het licht van de wettelijk gestelde voorwaarden en indien hij ze niet weerhoudt dient hij dit afdoende te motiveren.

2.10. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster, in functie van haar Belgische dochter, een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfskaart. Tevens blijkt dat verzoekster inwoont bij haar dochter en kleinkind dat geboren is op 15 januari 2002. Uit de stukken blijkt dat verzoekster maandelijks een werkloosheidsvergoeding ontvangt van maximaal 988 euro netto. Tevens blijkt dat ze in de maand maart 2009 van de VDAB een bedrag ontving van 10 euro en in de maand april 2009 een bedrag van 98,31 euro in het kader van een opleiding Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen. Uit het geheel blijkt dat verzoeksters dochter een maximaal maandelijks inkomen heeft van afgerond 1100 euro netto en dat dit dient om in het levensonderhoud van drie personen te voorzien. In de bestreden beslissing wordt duidelijk uiteengezet dat de aangebrachte inkomsten onvoldoende zijn om een effectieve tenlasteneming van verzoekster te garanderen. Tevens kan uit het enigszins onhandig geformuleerd vervolg van de beslissing afgeleid worden dat de inkomsten van verzoeksters dochter onmogelijk een levensstandaard kunnen garanderen, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen.

2.11. Het “waarom” van de bestreden beslissing vormt dus duidelijk het gegeven dat een maximaal maandelijks netto-inkomen van 1100 euro netto van een gezin dat reeds uit twee personen bestaat niet volstaat om in het levensonderhoud te voorzien van een bijkomende persoon en deze een aanvaardbare levensstandaard te bieden, rekening houdend met het Belgisch integratie-inkomen. Verzoekster kan niet onwetend zijn aangaande het inkomen dat haar dochter geniet, aangezien zij zelf daaromtrent stukken overgemaakt heeft ter ondersteuning van haar vestigingsaanvraag. Zij kan evenmin onwetend zijn van het feit dat haar dochter nog een kind ten laste heeft aangezien dit eveneens blijkt uit de overgemaakte stukken. Voorgaande elementen dienen niet in de bestreden beslissing te worden opgenomen: de formele motiveringsplicht houdt niet in dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). Verzoeksters aangebrachte elementen dienen derhalve beschouwd te worden als zijnde wel degelijk afgewogen in het licht van de wettelijk gestelde voorwaarden voor het verblijf van een ascendent van een Belgische onderdaan. De formele motiveringsplicht vereist evenmin dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een theoretische uiteenzetting dient te geven over de wettelijk gestelde voorwaarden of op een algemene wijze dient uiteen te zijn wanneer deze voorwaarden vervuld zijn.

2.12. Waar verzoekster nog opwerpt “*Dat het verwijzen naar adviezen waarvan de betrokkene geen weet kreeg in de bestreden beslissing deze beslissing ongemotiveerd maakt (RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat dit des te meer geldt wanneer het een beslissing zou betreffen*” dient de Raad op te merken dat dit feitelijke grondslag mist aangezien er geen advies te pas kwam bij het treffen van de bestreden beslissing.

2.13. Concluderend kan gesteld worden dat verzoekster niet dienstig kan opwerpen onwetend te zijn aangaande de elementen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing en de draagwijdte ervan, waardoor zij verhinderd zou zijn om met kennis van zaken een beroep in te stellen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.14. Uit het betoog van verzoekster dat *“Dat er gelet op het voorgaande ook een schending is van de zorgvuldigheidplicht nu er enkel uitgegaan wordt van een vermoeden van schuld. Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidplicht. Dat een beslissing in zake een verzoek tot regularisatie op basis van foute feitenvinding en op basis van niet motiveren op hetgeen in het verzoekschrift werd aangevoerd wordt geannuleerd (Rvst. nr. 92.645 van 25 januari 2001 in de zaak A. 62.465/VIT-19.316). Dat hetzelfde uiteraard geldt in verband met een verzoek tot vestiging. Dat de zorgvuldigheidplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat het niet aangeven in de beslissing wat er juist afgewogen werd niet alleen een schending is van de motiveringsvereiste doch ook een schending is van de zorgvuldigheidplicht.”* leidt de Raad af dat de kritiek die geformuleerd werd ter ondersteuning van de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, ook geuit wordt ter ondersteuning van de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidplicht. Het volstaat derhalve te verwijzen naar het gestelde in de punten 2.4. tot 2.13. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat uiteen te zetten met welke aangebrachte feitelijke elementen de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geen rekening zou gehouden hebben of welke feitelijke elementen hij nagelaten heeft te vergaren.

Een schending van de zorgvuldigheidplicht wordt niet aangetoond.

2.15. Waar verzoekster opwerpt *“Dat ook artikel 8 van de vreemdelingenwet die desgevallend zegt dat de van toepassing zijnde rechtsregels moet aangegeven worden bij een bevel tot verlaten van het grondgebied te verlaten, desgevallend geschonden is, nu er bij het bevel tot verlaten van het grondgebied geen juridische grondslag wordt vermeld daar waar dit dient te gebeuren”,* wijst de Raad erop dat dit betoog juridische grondslag mist, aangezien de bestreden beslissing geen maatregel betreft die getroffen werd op grond van artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.16. Waar verzoekster betoogt: *“Dat de bestreden beslissing luidens de betekening genomen is door een onbevoegde overheid daar waar ook de betekening niet rechtsgeldig kan zijn gebeurd nu niet duidelijk is door wie de beslissing betekend is, nu twee namen voorkomen. Dat door een fout in de opgave in de beslissing van de betekende overheid de beslissing dient geannuleerd te worden (Rvst. 28 mei 2009, zoals geciteerd in de brief van de Commissaris-Generaal der Vluchtelingen van 30 juni 2009). Dat artikel 1 van de Vreemdelingenwet geschonden is nu een andere minister zou beslist hebben dan de minister omschreven in artikel 1 van de vreemdelingenwet. Dat de minister van Binnenlandse Zaken geen (sic) Dat niet aangegeven wordt waarom een andere minister zou beslist hebben.”* dient de Raad op te merken dat verzoeksters kritiek de betekening van de bestreden beslissing betreft. Een eventueel gebrek in de betekening heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. Verzoeksters kritiek aangaande vermeldingen op de akte van betekening kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (cfr. RvS 1 juli 2005, 147 218 en RvS 21 maart 2005, nr. 142 408)

De onbevoegdheid van de auteur van de akte of een schending van artikel 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.17. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie niet absoluut is. Er wordt niet aangetoond dat artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet op een onrechtmatige wijze werd toegepast. Artikel 8 EVRM kan een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet in de weg staan (RvS 9 oktober 2001, nr. 99 581). Artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet kan als een wettelijk kader beschouwd

worden binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140 105). Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou verzoekster op grond hiervan een verblijfsrecht kunnen erkend zien, zonder aan de daartoe in de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden te voldoen. Conform de bestreden beslissing zijn de aangevoerde inkomsten onvoldoende om verzoekster ten laste te nemen. Deze overweging volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Noch artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet noch artikel 8 EVRM vereisen dat in de bestreden beslissing dient afgewogen te worden *“of de toestand in het land van herkomst niet slechter zou kunnen zijn in het land van herkomst (sic).”* Verzoekster houdt een theoretisch betoog aangaande de schending van artikel 8 EVRM met verwijzing naar rechtspraak en rechtsleer maar toont niet in concreto en in specie aan dat er sprake is van een privé- of gezinsleven dat valt onder de toepassing van 8 EVRM en toont evenmin aan dat de bestreden beslissing een disproportionele inbreuk vormt op haar privéleven en vermeend gezinsleven. Verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State inzake de intrekking van een machtiging tot vestiging is niet dienstig aangezien de bestreden beslissing geen intrekking van een verblijfsvergunning betreft en de in punt 1.3. bedoelde beslissing niet dienstig kan aangevochten worden met onderhavig beroep.

Uit het bovenstaande volgt dat het enig middel ongegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint januari tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA